

Política migratòria d'Aznar i lliures compartides

written by Jaume Gras i Bartrolí | 6 de novembre de 2023

Si fóssim un país lliure no podríem responsabilitzar a ningú de fora pels errors, desgràcies i sobretot per les nostres incompetències. És cert que l'asfixiant relació amb Espanya ens condiciona de dalt a baix. I tant! També és ben cert que una part important d'aquesta Espanya que ens fa anar tan malament és ben catalana i està incrustada entre nosaltres amb beneficis seculars ben lucratiu. Som més productius que els castellans, ho diuen encara alguns d'aquests, els més cíncics, mentre mantenen relacions, directes o tàcites, inconfessables.

Ja em disculpareu, però quedar-se sempre amb allò que "la culpa és de Madrid o del PP" ens limita molt i no ens deixa sortir del bucle mental en el qual estem sotmesos des de fa decennis. No cal ser comunista *Soleturista* per adonar-se'n que a casa nostra hi ha un grapat considerable de penques. Del sector privat i també del públic. No cal ser-ho per ser conscient que existeix una classe extractiva molt perniciosa que si convé es disfressa d'enxaneta, o es clava quatre cops al pit davant de Rafael de Casanova un cop l'any, l'nze de setembre. Després de quaranta anys d'autonomisme borbònic, els tenim ben apamats.

Després del comportament vergonyós dels "nostres" durant la *kermesse* del procés, hi ha motiu per malfiar-nos del patriciat local i, especialment, dels administradors de l'autonomia. És ben plausible i lògic pensar que el personal que està al capdavant de la societat catalana és, en el seu conjunt, ben tèrbol i un estret col·laborador amb aquesta Espanya que encara diu combatre, jugant a dues o tres bandes si fa falta. Tant se val.

Josep Sala i Culell és un columnista del diari digital *Wilaweb*

que té la gran virtut d'escriure sobre temes que la majoria no gosa ni tocar. Al meu entendre ho fa molt be, és molt clar i entenedor i cada article que publica ens serveix per estimular i incrementar el coneixement. Tenint en compte que a Catalunya quan es parla de la gent que ve de fora es fa en versió falangista o franciscana, té mèrit que sigui dels pocs periodistes que s'atreveixin a explicar i argumentar perquè això de la immigració, tal com es planteja aquí, ha estat un mal negoci pels catalans.

En aquest cas ho fa i ho explica amb un argumentari econòmic que ni la inquisició progressista pot contestar irreflexivament perquè quedaria encara més retratada. Està bé que algú parli de la immigració a Catalunya des d'un punt de vista econòmic i que ens reveli, com ho va fer Solà el passat 3 de novembre, que els resultats són negatius per a la majoria i que només serveixen per escalfar l'economia momentàniament, rebentar el mercat de treball i omplir les butxaques d'alguns sectors/societats poc productius, però molt lucratius. L'autor corrobora que els catalans, amb aquest increment tan bestial de població, som més pobres que fa vint-i-cinc anys i ho fa amb dades, no amb el cor a la mà.

Sobre la gent que ve de fora amb tanta desmesura que ens recorda el tràfic de persones, se'n pot parlar també des d'altres punts de vista. Per exemple, se'n podria parlar de les conseqüències que comporta l'empobriment general i les conseqüències de la complexa diversitat cultural, tan difícil de gestionar perquè no és tan *chupiguai* com creien els voluntariosos jovials que tant abunden a Catalunya.

Sense recursos i només amb consignes, l'allau humana provoca irremeiablement una descohesió social colossal, indomable i la lògica llavor de futures conductes inapropiades. Com succeeix arreu. També es pot parlar de la minimització dels catalans que causa tal aflluència. Com indica l'historiador Josep Termes en el llibre *La immigració a Catalunya* (1984), l'any 1939 els catalans érem el 75% de la població. Ara som el 35%, si és que

hi arribem. Per permetre aquesta evolució cal ser estúpids o miserables, o una barreja d'ambdues propietats, especialment si des de l'any 1980 qui controla aquesta plataforma autonòmica borbònica ho fa en nom del nacionalisme... català.

L'allau humana que es va desplaçar durant la dictadura no va ser cap accident ni cap fenomen espontani mig medieval com alguns encara ens volen fer creure. El franquisme ho controlava tot. Està clar, i té tota la lògica del món que aquell fenomen social i econòmic estigués condicionat pel règim autoritari del moment, de matriu castellana, per molts suports locals que tinguessin aquí. Que hi eren, aquests suports, està claríssim.

La dictadura va ser la responsable, però és ben cert que molts catalans van fer un gran negoci amb la presència de desenes de milers de forasters.

L'arribada massiva de tantes persones a l'inici del segle XXI es va produir, contràriament, per consentiment absolut del virrei, amb un resultat, des del punt de vista col·lectiu, desolador. Més pobres i la catalanitat definitivament minoritzada. Políticament delirant.

Es pot opinar perfectament d'això sense arribar a la histèria o la paranoia que demostren amplis sectors de la societat espanyola, per exemple envers l'existència dels catalans a la seva pròpia terra. Es pot tenir un parer sobre la immigració sense necessitat de demostrar actituds de xenofòbia delirant.

No pretenc fer el paper de pet savi ni esmenar l'argumentari general de l'article [Perquè l'esquerra defensa el model migratori d'Aznar?](#), del senyor Sala i Culell, però estic convençudíssim que el model migratori del PP i el senyor Aznar és una nova causa compartida, com deia el senyor Cuixart. També és el model dels catalans malgrat ens pugui semblar una gran contradicció. Fets similars, impensables fins fa ben poc, els estem observant després de l'1-0 amb gran estupefacció. Hi

ha sectors molt potents –constructiu, immobiliari, turístic– que viuen del desplaçament de masses. Cal que el PIB s’incrementi per poder “pillar”. Entre aquests sectors també hi té un paper important les colles polítiques, des dels cristians conservadors fins als progressistes més comunistes amb totes les seves variants. Més habitants, més pressupost, més volum de diners a gestionar en el pressupost. Està clar que sense el consentiment d’aquells que tenen alguna cosa a dir –i a guanyar– des de la Via Laietana/Av. Cambó, la Diagonal o la plaça de Sant Jaume, la disbauxa demogràfica que estem vivim seria impensable.

No és cap opinió. És una simple constatació perquè hi ha dades que són irrefutables. Que jo sàpiga, fins al moment d’escriure aquest article, el País Basc pertany també a la Corona d’Espanya. No és un estat independent, però els números que té amb relació a l’evolució demogràfica dels darrers 40 anys no tenen res a veure amb els de Catalunya. Durant el franquisme, en canvi, com va succeir al Principat, els bascos també van doblar la població amb gent forestera sobretot de Castella.

Si ens fixem en les dades, el País Basc no ha fet cas de les polítiques migratòries del senyor Aznar perquè des de l’any 2000 fins ara, la seva població ha tingut un increment del 7,5% per cent (2,1 milions al 2000, 2.25 milions al 2023), mentre que el de Catalunya ha estat del 27% (6,3 milions al 2000, 8 milions el 2023). Els números parlen i demostren que ells tenen al cap un altre model de país i una altra manera de fer.

Està clar que el marc institucional i polític general és el mateix al País Basc i a Catalunya, tot i que ja sabem que els bascos s’han guanyat, en el decurs de la història, un millor tracte fiscal que explica en bona part perquè no tenen tanta necessitat d’“especular” amb els fluxos humans.

Aquesta circumstància no hauria de ser una excusa perquè, si ho tenen, és per mèrits propis. I si els catalans tenim pitjor

tracte que la comunitat de Múrcia, que és deficitària i rep molts diners provinents del Principat, via Estat, deu ser per conformisme –seny, responsabilitat, equidistància, en diuen alguns– o per interès particular de les elits, ara amb estreta col·laboració dels gestors administratius de l'autonomia des de fa 43 anys.

Finalment, vol dir que ja els va bé.